

Søndagshilsen 29. marts 2020.

(Udskrift af videohilsen på hjemmesiden og facebook).

Her er en hilsen midt i Coronaens tid, optaget i Kerte Kirke.

Jeg hedder Susanne Andersen og er præst i Kerte, Orte og Skydebjerg Kirker. Jeg bor her i Kerte Præstegård.

Kerte Kirke er lukket i denne tid. Ligesom alle andre kirker. Desværre.

Ellers plejer jeg tit at gå en tur op i kirken for at sætte mig. Jeg beder en bøn, og jeg kigger på altertavlen, krucifikset, det historiske inventar, navnene på mennesker, der har haft denne kirke som deres kirke.

Jeg tænker på, hvad der blev deres livsvej – deres sidste dage, hvem der blev deres efterkommere. Hvad de måtte gennemleve af glæder og trængsler, lykke og ulykke, sygdom og helbredelser. Jeg tænker på alle de bønner, der er blevet bedt hér. Her på det seneste har jeg også tænkt på et bestemt sted i Det Nye Testamente, som nu har fået en dybere mening for i hvert fald mig selv.

Det står i Jakobsbrevet og lyder sådan her:

Og nu I, som siger: "I dag eller i morgen vil vi rejse til den og den by og blive der et år og drive handel og tjene penge" – I som ikke aner, hvordan jeres liv er i morgen; I er jo kun en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort. I skulle hellere sige: "Hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det".

Før corona pandemien kunne nogle måske tænke: Arh, det er da vist lidt moraliserende... Men nu, i denne svære tid, finder man for alvor ud af, at sådan er det. Alle vore planer om arbejde og rejser, fester og fejring, handel og erhverv: vi aner ikke, hvordan vores liv er i morgen. Vi kan bare håbe og bede. Og vente. Og hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det...

Håbe, bede og vente.

På altertavlen her i Kerte Kirke ser vi Jesus, med støvede fødder i sandaler. Motivet er dét, der bliver sagt i dåbsritualet:

Og de bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem. Disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem:

"Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds Rige er deres.

Sandelig siger jeg jer, dén, der ikke tager imod Guds Rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Nu er vi sårbare. Ligesom et lille barn.

Vi tager imod Guds rige ligesom et lille barn.

Kære alle os sårbare mennesker, der nu er som børn:

Vi må håbe, bede og vente.

Hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det...

Jesus Kristus,

Vi beder for alle de syge – både dem med covid-19 og dem med alle andre sygdomme. Vi beder for vores land og dets syge, og for alle sygdommens ofre ud over hele verden.

Fader vor, du som er i Himlene,

helliget vorde dit navn, komme dit rige.

Ske din vilje, som i Himlen, således også på jorden.

Giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.

Og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde,

thi dit er riget og magten og æren i evighed.

Amen.

*Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.*

– Kender I for øvrigt historien om den spanske prinsesse Isabellas særk, altså hendes underkjole? Hun var datter af den spanske kong Filip d. 2. og gift med den østrigske ærkehertug Albrecht. Under en belejring af byen Oostende i 1601 svor Isabella, at hun ikke ville skifte sin særk, før byen faldt. Det kunne jo nok opmuntre hendes mand til en indsats i krigen! Alligevel varede belejringen 3 år! Så 3 år i den samme underkjole. Hun holdt ud, indtil tiderne blev bedre. Måske sagde Isabella, da de var nået halvvejs: "Nå, husbond, byen er ikke faldet endnu? Så vender jeg da bare særken"! Ligesom i den gamle talemåde: "Renlighed er en god ting", sagde kællingen. Hun vendte særken til nytår. I billedlig forstand kommer vi også til at vende særken et par gange under denne corona krise. Bedst som vi tror, krigen mod coronavirus er slut – så er den måske ikke slut alligevel, og vi må vende særken.

Mine bedste ønsker til jer alle sammen.